

The book cover features a woman with long black hair and purple streaks, wearing a red top, holding a large white flag on a black pole. She is surrounded by a pile of white, rectangular blocks, some of which are labeled with names. The background is a gradient from pink at the top to blue at the bottom, with a pattern of red and purple circles. The text is written in a handwritten style.

Kristijonas

· Kornelija ·

Vienišės dienoraštis

arba nuotykių,
apie kuriuos nepasakojau
savo vyrui

Vietoj dedikacijos

Ši rašliava neturi nieko bendra su „Seksu ir miestu“. Nes iš jos aš niekada neužsidirbsiu net ir vienam Manolo bateliui. Plius geniausiasios mintys, kurias čia perskaitysite, – ne mano, jos priklauso šimtams nerealių citatų kūrėjų.

Ir su Bridžita Džouns prašom manęs nepainioti. Dėl Dievo meilės, paskui ją laktė Colinas Firthas ir Hugh Grantas! Jei kada nors kas nors sumanytų statyti filmą pagal šitą mano jovalą, paskui heroję geriausiu atveju lakstyty Ramūnas Cicėnas. Ir tai tik tada, jei jam kas nors gerai sumokėtų.

O dabar apie padėkas. Nuoširdžiai dėkoju visiems vyrams, įžirgliojusiems į mano gyvenimą visomis kanopomis. Vyrai, jeigu ne jūs, aš taip ir nebūčiau pamilusi svarbiausio žmogaus pasaulyje – savęs.

Ai, ir dar. Jei kuris iš veikėjų pasirodys visai kaip jūs, visiškai gali būti, kad apie jus ir rašau. Sveikinu patekus į popierių!

Linkėjimai,
Kornelija

„Man draugėms nieko negaila. Ypač negaila to, ko pačiai nereikia.“

Dienos citata

NORS IR KAIP TEN BŪTŲ BUVE, pirma darbo savaitė taip mane įsuko, kad apie susitikimą su Laimiu, žinoma, pamiršau. Todėl ketvirtadienio vakarą iš pradžių sutrikau, kai suzyzė mobilusis, o aš, iš nuovargio nė nežvilgtelėjusi į ekraną, atsiliepiu ir išgirdau

entuziastingą nepažįstamo vyrišką balsą: „Sveika, pupa!“ Dėkui Dievui, Laimiui nė netoptelėjo, kad jo nuostabaus tembro kas nors gali nepažinti, bet vis dėlto nepasišiuokšlinau – nemečiau šaltakraujiškai ragelio. Prisiminusi, kad pažadėjau su juo ir Virga praleisti penktadienio vakarą, mintyse sudejavau. Sudie, mano svajonės, kad grįšiu namo

iš darbo, išsikaitinsiu visokių aliejų pilnoje vonioje ir lūšiu kūdikio miegu (taip, žinau, tobulas penktadienis...)! Dar pamėginau laimę mykti apie darbą, bet Laimiui tai buvo neįdomu – nė neišklausęs, jis informavo mūsų su Virga lauksias netoli klubo esančiame bare.

Penktadienį Arūnas kaip tyčia namo išsibarškina dar anksčiau nei jo žiurkė, tad ne tik spėju persirengti prieš susitikimą su Virga ir Laimiu, bet net ir pavakarieniauti. Neįtikėtina sėkmė. Bekimšdama maistą maštau apie artėjantį vakarą ir dar sykį mintyse nusistebiu – ko tas Laimis iš manęs nori? Plekšne minėjo, kad jis išdulkintų visus, kurie juda. Tiksliau, visas. *Bet man, regis, tai negresia – su manimi jis elgėsi tiesiog draugiškai, jokių ten poteksčių. Iš esmės lyg ir turėčiau šį susitikimą traktuoti kaip pasimatymą. Tačiau sunkiausia pasimatymą, pirmąjį po skyrybų, kai nežinai, kaip elgtis, aš jau išgyvenau. Apskritai koks čia pasimatymas, jei tempiuosi ir draugė. Galiausiai nusprendžiu nesukti sau smegenų. Pabūsiu ir, jei ką, pypinsiu namo.*

Nematau prasmės stengtis, tad apsilvelku elementarią juodą sukutę, paryškinu akis ir drožiu į barą. Virga turi ateiti tiesiai ten. Aišku, atsibeldžiu pirma. Kad laikas bėgtų greičiau, užsisakau kokteilį. „Tu dar viena?“ – išgirstu nepatenkintą Virgos balselį. Pakėlusį akis aikteliu – ji neatpažįstama. *Mano vienintelė sekso neragavusi draugužė atrodo mažų mažiausiai kaip ne itin prabangi kekšė: mini sijonėlis vos slepia kelnaites (ar jos ten išvis yra?), aptemptos laidinės iškirptė atidengia puikias krūtis (iš kur jos atsirado, kodėl iki šiol jų nemačiau?!). Plaukai sušiaušti, sugarbanoti ir dar velniai žino, kas jiems padaryta, bet faktas lieka faktas: Virgos išvaizda net man, palyginti nemažai mačiusiai, gniaužia kvapą.* Sprendžiant iš visut visų bare esančių vyrų galvų, atsikususių į mus, kvėpavimas stringa ne man vienai. Kad ir kaip ten būtų, mūsų kompanijoje Virga visada buvo didžiausia *cielka*, kukliais džinsiukais, iki kaklo susagstytais marškiniais. Visus ketverius studijų metus viena ir tokia pati šukuosena – griežtas kuodas. Jokių dažų, jokių pudrų – Virga nepripažįsta ne tik sekso iki vestuvių. Kartais man atrodo, kad ji apskritai nepripažįsta savo moteriškumo. Slepia jį, tiksliau, negailestingai naikina. Stebina tik viena: koku magišku būdu ji prisiviliojo Viktorą, kuris ne tik aukojasi tiek metų laukda-

mas nesulaukdamas sekso, bet ir sekioja jai iš paskos dievinančiomis akimis? Tiesa, tai netrukdo jam per vakarėlius mėginti pasitrinti tai į mane, tai į Ramintą, tai į Dovilę. Bet mes žinome, kodėl vaikinukas elgiasi kaip iškrypėlis, todėl stengiamės į jo nevykusių pagrabaliojimus žiūrėti atlaidžiai. Bet šiandien... Kaip Viktoras ją tokią išleido į miestą? O Dieve, jis bent nutuokia, kaip ji atrodo ir kur išsiruošė?! Žinau, Virga su Viktoru labai kruopščiai ir racionaliai dėlioja savo ateitį. Mokslai, darbas, butas, tada vestuvės, tada seksas, tada vaikai, tada... Bet šiandien... Šiandien prieš mane stovi seksuali mergina, neturinti nieko bendra su ta, kurią pažįstu ketverius metus. Tačiau drastiški išvaizdos pokyčiai nė kiek nesumažinę Virgos noro mokyti mane ir visą aplinkinį pasaulį.

„Kaip čia atrodai? – priekaištingai mane nužvelgusi, klesteli ji šalia. – Tu ką, į laidotuvių namus susiruošei? Jei taip ir toliau rengsies, niekada nesusirasi jokio berno.“ Atsidūstu: aha, vienišoms patarimų duoti – visi ekspertai. Bet prie Virgos pamokslų aš pratusi. „Užtat tu, regis, tiesiai iš stoties“, – švelniai krimsteliu atgal. Virga išrausta iki pat plaukų šaknų ir jau žiojasi kažką sakyti... Nežinau, kokių konfliktu būtų baigęsis šis pokalbis, tačiau virš mūsų sugriaudėja linksmas Laimio baritonas: „Ohohoho, kokių čia merginų esama!“ Virga išrausta dar labiau (ar tai įmanoma?), aš krimsteliu ir jam: „Ohohoho, pagaliau mūsų žvaigždė teikėsi pasirodyti.“ Nusikvatojęs Laimis prisėda šalia ir... maždaug po kelių minučių suprantu, kad esu trečia ir visiškai nereikalinga. Virga su Laimiu čiauška nesustodami. Chemija tarp jų plyksteli po pirmo susižvalgymo ir antros frazės. Stebiu visa tai lengvai išsižiojusi: Dieve, kaip vis dėlto aš nepažįstu žmonių. Kas pasidarė Virgai? Kur dingo *cielka*? Ji tuoj sulįs jam į burną neprašyta. Arba palįs po stalu ir apdovanos oraliniu čia pat, nieko nelaukusi. Mėginu įsiterpti į pokalbį – veltui. Ir Laimiui, ir Virgai mano nuomonė visiškai neįdomi. Kas lieka? Kibiti į kokteilį. Jau po pirmos taurės suprantu: tai ir yra tai, ko man reikia. Apsvaigstu greitai. Tik tas apsvaigimas kažkoks keistas. Tiksliau, nepaprastai malonus. *Aš kikenu, vaipausi, skaldau anekdotus ir laidau visišką nešvankybes apie Virgos sijoną, apie Laimio tarpukojį. Pirmoji mane žudo žvilgsniu, antrasis žviegia susiėmęs už pilvo. Kai pagaliau pakylame klubo link, mane jau gerai mėto į šonus. Bet savijauta*

nuostabi – matyt, alkoholio ir nuovargio mišinys veikia stipriau nei abu po vieną. Trumpiau tariant, vos tik atsiduriame klube, nieko nelaukusi skuodžiu į šokių aikštelę. Gerai, kad Laimis su Virga dar ganėtinai blaivūs, nepalieka manęs staisyti vienos. Nedaug trūksta, kad sušokčiau striptizą.

Vėl užvirstu ant baro – kažkelinto kokteilio. Krūpteliu pajutusi ranką ant peties. Atsisuku ir sustingstu: prieš mane stovi Justas.

TOKIAIS GYVENIMO MOMENTAIS norisi nusi-keikti. Ir kuo riebiau. Kadangi smegenys jau palaimingai plū-duriuoja alkoholio baseine, po penkių sekundžių tylos iš mano burnos išsprūsta kaž-kas panašaus į: „Labas, kuily nekastruotas.“ Matau, kaip tįsta Justo veidas, ir džiugiai išsiviepiu:

„Džyzes, kaip ką tik mestas jaunikis, atrodai pusėtinai.“ Viešpatė- liau, reikia skubiai susigrūsti liežuvį atgal už dantenų ir pritvirtinti jį ten visam likusiam vakarui momentiniais klizjais. Nes Justo veidas jau nebeištįsęs – jis pažaliavęs. Neimu to galvon – nelabai ir sugebė- čiau, net jei norėčiau. Esu tokia apsinešusi, kad ropščiausi ant

 baro ir padeklamuočiau ką nors iš keturvėjininkų. Mintis, kad aš paveikta alkoholio, matyt, pagaliau pasiekia ir Jus- to makaulę. „*Tai kiek išgėrei?*“ – paklausia taip globėjiškai, kad pasišiaušiu per nanosekundę. „*Ne tavo sušiktas reikalas!*“ – demonstratyviai nosisuku į barą. Užsisakau kokteilį ir matau: man rankos dreba. Na čia dabar! Ko taip išskydau? Juk tai tik kažkoks nuopisa, prieš pusę metų pridėgęs man į širdį, sujaukęs smegenis ir sugadinęs tiek nervų ląstelių, kad jei kada nors jų atsargos baigsis prieš laiką, žinosiu, kur ieškoti kaltininko.

Skubiai slepiu rankas, kol Justas dar nespėjo pastebėti. Mėginu nutaisyti šaltą veidą, bet ir vėl pradedu jausti virpėjimą – tik šikart išdavikiškai tirta lūpos. O Dieve. To tik ir trūko – kad apsibliaučiau

„Siela prašosi roman- tikos, o užpakalis – nuotykių.“

Dienos citata

vidury klubo, šalia šito... dvasios ubago.... Oho, ir iš kur mano galvoje tiek neapykantos priviso?

Paėmusi kokteilį dar kurį laiką pastoviu nususukusi į barą. Tikėdamasi, kad per tą laiką Justas susipras nueiti. Bet vos atsisuku, pamatau jo akis. Rimtas. Liūdnas. Lūpas, kietai sučiauptas. Jaučiu, kad valdytis darosi vis sunkiau. Hm, o aš taip tikėjaisi, kad šia liga persirgau. Šiuo žmogumi. Staiga Justas paima mane už rankos, pasakęs tik: „Einam“, ir nusitempia išėjimo link. Nežinau, kodėl nesipriešinu. Kodėl nepuolu prie Virgos ir Laimio, kurie įsukti šokių sūkurio nė nepastebi mano pagrobimo. Kodėl kažkam ant staliuko teškiu taip ir neparagautą kokteilį. Leidžiuosi vedama už rankos žmogaus, kuriam iš esmės turėčiau spirti į tarpukoį, spjauti į barzdą, galop pasiūsti jį šunims šėko pjauti.

Kiek prasiblaivau lauke, plūstelėjus žvarbesniam vėjui. Tačiau vis tiek nepuolu draskytis, ardytis, šūkauti ir kabinti akių. Net kai Justas įspraudžia mane į kampo ir įsisiurbia į lūpas. Tik kvėpteliu oro ir... atsakau. Bučiuojamės. Nors ne – kandžiojamės. Godžiai. Žvėriškai. Tol, kol jis aikteli, o aš pajuntu kraujo skonį. Bet Justas tik nusijuokia ir vėl čiumpa mane už rankos. Į taksi. Neklausiu, nei kur važiuosim, nei kas bus. Nesiklausau, ką burbteli vairuotojui. Stengiuosi nematyti, kaip tas gašliai nusiviečia. Alkoholis daro savo darbą – jaučiuosi pakibusi kažkur tarp realybės ir sapno. Nenustebčiau, jei išaiškėtų, kad visa tai sapnavau. *Visą kelią į kažkur mes bučiuojamės ir glamonėjamės. Ne-trukus pajuntu Justo ranką sau tarp kojų. Alio! – mėgina man rėkti racionalaus proto likučiai. Valio! – atkerta aptemusi sąmonė. Turbūt ramiai reaguočiau, net jei Justas sugalvotų dabar pat čia ir pasidulkinti. Veikiausiai nesipriešinčiau.*

Nes aš juk sapnuoju.

Ir nepabundu. Kiek atsipeikėju prie nepažįstamo namo. Justas drąsiai tempiasi mane vidun. „Išsinuomojau“, – tik tiek paaiškina, pamatęs mano nustebusį žvilgsnį. Jei būčiau blavi, tuoj paklausčiau, iš kokių pinigų. Bet dabar man viskas giliai dzin. Nesidairau į šonus net įžengusi į butą. Pradedame plėsti vienas nuo kito drabužius dar koridoriuje. Kažkiek užtrunku ties jo diržu – et, įgūdžiai atbukę... Kai jis parverčia mane ant lovos, garsiai sudejuoju iš nujaučiamo malonumo. Suleidžiu jam į rankas nagus – manyje vėl bunda alkanas žvėris, tas pats, kirtęs jam į lūpas iki kraujų. Pati nežinau, iš kur tas noras kandžiotis,

draskytis, valdyti. Iki tol nieko panašaus su Justu nebuvo patyrusi. Atvirksčiai, visada buvau absoliutus *pasyvas*. Bet ne šiąnakt. Matau jo nustebusias akis. Man net pasirodo, kad įžvelgiu jose susižavėjimą. O gal tai tiesiog pro langą šviečiančios lempos atšvaitai? Nebegalvoju. Išskandžiojusi pečius ir krūtinę leidžiuosi lūpomis žemyn. Glostau, laičau, čiulpiu. Justas net nebedejuoja – beveik rėkia. Leidžiu atsilyginti taip pat. Per kulminaciją išsikimbu jam į plaukus su tokia jėga, kad jis vėl aikteli. Nekreipiu dėmesio. Man visiškai neįdomu, ką jis jaučia ar mano. Man nerūpi, ar jam gera. Man nė nerūpi, tai Justas, Norbertas ar žaliaakis. Man rūpi tik mano pačios pojūčiai. Vyriškos lūpos, liečiančios jautriausias kūno vietas. Netarusi nė žodžio, atsiklaupiu ir atkišu užpakaliuką. Nenoriu nė matyti, su kuo tai darau. Noriu tik jausti. Daužyti iš malonumo ranka lovą. Riesti nugarą. Ir nukristi, kai viskas baigiasi.

Štai tuo momentu galvoje nušvinta. Matyt, smegenys, nusprendusios išsiblaivyti, išbrenda iš alkoholio baseino. \$#DHFS AJ^%\$!!!! – galvoje kurtinamai sugriaudėja keiksmožodžiai.

JPRST... Jaučiu, kaip akys apvalėja iš siaubo: ką aš ką tik padariau?! Pasidulkinau su biču, kuriam iš esmės turėčiau be menkiausios sąžinės graužaties pridergti ant galvos. Krūpteliu, pajutusi ant nuogos nugaros Justo ranką.

„*Vaaaaau*. Tokios tavęs niekada nemačiau“, – sušnabžda, braukdamas žemyn

pirštais. Mane net nupurto – šįkart ne iš malonumo. Iš begalinio pasišlykštėjimo – savimi ir juo. Ne, rimtai – radau su kuo dulkintis!!! Dar neseniai jis tą patį darė su krūva prostitučių ir Aukse. *Džyzes!* Gerai, kad bent pakako proto užmaut prezervatyvą, nes turbūt tą pačią minutę lėkčiau į venerologinį.

Išsirangau iš jo pirštų žaibišku greičiu. Prietemoje paknopstom renku nuo grindų drabužius. Su pasibjaurėjimu atšoku nuo vieno kampo, kuriame aiškiai ne pirmą savaitę marinuojami skudurai. Jų

„*Venera žadina meilę.
Venerologai studijuoja
jos padarinius.*“

Dienos citata

savininką stengiuosi ignoruoti – per visą tą laiką nė nežvilgtelį į jo pusę. Kol atskrieja: „*Tu čia kur susiruošei vidury nakties? Balsas aiškiai išizeidęs. Iš staiga užplūdusio išiučio net sugniaužiu kumščius – mielai jam tvočiau, bet net preteksto neturiu: pati kalta. Tiksliai, turbūt labiausiai siuntu ne ant jo, o ant savęs: nuolat su mergom kikename, kad vyrų galvutės valdo jų didžiąsias galvas, o savo skylučių gebėjimų neįvertiname.*“

Nesiteikusi nieko atsakyti, apsirengiu ir pagaliau apsidairau. Nepaisant nakties, kambaryje ganėtinai šviesu – langai mat pliki, be jokių užuolaidų. Įžvelgusi jungiklį, be ceremonijų nuspaudžiu. Girdžiu, kaip aikteli Justas, net pati prisimerkiu: palubėje kabanti paprasta lemputė plieskia negailestingai. Užsimerkiu ir leidžiu akims apsiprasti su bjauria šviesa. Atsimerkusi vėl apsidairau. O Dieve. Anksčiau kilo noras lėkti į veneros ligų centrą, dabar – kviesti higienos tarnybą. Kaip ten sakoma? Vyro namai – jo tvirtovė. Aha, bet kodėl jautiesi lyg patekusi į tvartą. Beviltiškai netvarkingą ir nešvarų tvartą. Dulkių kamuoliai, viskas suversta bet kaip ir bet kur. Feee, čia turbūt karaliauja tarakonai. Nenustebčiau ir vieną kitą žiurkę išvydusi. Auksės pavidalo – taip pat. Nė neketinu slėpti pasibjaurėjimo – va, dar vienas įrodymas, kad mes tiesiog privalėjome išsiskirti. O jei būtume susituokę? Lakstyčiau iš paskos kaip teletabių siurblys NuNu ir rankiočiau jo šlamštą? Noras dingti dar labiau sustiprėja (jei tik tai įmanoma). „Koks adresas?“ – pagaliau iškošiu pirmus žodžius traukdama mobilųjį. Reikia nykti iš čia kuo greičiau, kol kokio juodojo maro nepasigavau. Justas mėgina kažką sakyti, bet nesiklausau. „K-o-k-s-a-d-r-e-s-a-s-k-l-a-u-s-i-u.“ Mano tonas ledinis. Justas suburba adresą – eik tu švilpt, aš, pasirodo, esu kažkur šalia taboro. Būna dienų lyg tyčia...

Išsikviečiu taksi. Laukiame, ausis užkemša tylą. Nekantriai žvilgčioju į telefoną, lyg dėl to kas nors paspartėtų. Justas aiškiai nesitikėjo, kad šis mūsų apsikeitimas skysčiais pasisuks tokia kryptimi. Jis vis dar sėdi nuogas lovoje, nuleidęs galvą tyrinėja patalynę (gal pagaliau pamatys, kad jai neprošal apsilankyti skalbyklėje?). Išsijudina tik suskambus mano telefonui – taksi operatorė tingiu balsu informuoja, kad galiu išeiti. Tylėdami pakylame durų link. Slapčia žvilgtelį į kitus kambarius ir suprantu: juose taip pat kažkas gyvena. Bet, matyt, šiuo metu duodasi kitur. Dėkui Aukščiausiam, niekas nematė, kur nusiritau.

„Tai... eee... – visai be reikalo pradeda mekenti Justas. – Buvo malonu.“ Ir sutrikęs užsičiaupia. „Gaila, negaliu pasakyti to paties“, – atkertu, įsmeigusi į jį žudantį žvilgsnį. Jis nusuka akis. Mane vėl užplūsta įsiūtis. Ne jau tikėjosi, kad atlėksiu vos tik pamos piršteliu?! „*Nuoširdžiai tikiuosi daugiau tavęs nebesutikti*“, – sviedžiu eidama pro duris. *Palengvėjo?*

Ne. Padariau klaidą ir greičiausiai dar ilgai save graušiu.

 Pakeliui į namus vis permąstydamą tai, kas nutiko, galop prisimenu dar vieną girdėtą tiesą: seksas su eksu visada bus šūdas. Jei viskas buvo super, kankinsiesi, kad daugiau to nepatirsi. Jei viskas buvo fui – mėšlas, nes tu ką tik užsiėmei seksu su eksu.

Grįžusi namo lendu po dušu ir, kruopščiai nugremžusi nuo savo kūno visus Justo likučius, griūvu į lovą. Keista, užmiegu beregint. Prabundu nuo įkyraus mobiliojo zyzimo. Koks čia idiotas drįsta skambinėti paryčiais! Žvilgteliu į laikrodį: taigi jau seniai po dvyliktos... Sugraibau telefoną ir atsiliepiu nė nežvilgtelėjusi, kas skambina. „Kornelija?!“ – išgirstu isteriškai spigų vyrišką balsą. „Ką? – išsprūsta man, bet tuoj pat pasitaisau: – Kas čia?“ – „Viktoras, – dar isteriškiau žvygteli balsas. – Gal žinai, kur Virga?!“ Mano padūmavusios pagiringos pašamonės kamputyje pagaliau pragiedrėja. O Dieve. Virga. Aš ją palikau su Laimiu neapasakiusi nė žodžio. Bet ir ji, panda, man neskambino. O Dieve. Ji juk lipo ant Laimio. Negrįžo namo. Mūsų didžioji nekaltuolė negrįžo namo nepranešusi niekam nė žodžio!!!

PER SEKUNDEJĄ STRYKTELIU iš lovos vis dar laikydamą telefoną prie ausies. O tu *ijklmn*... Nejučiomis pradedu desperatiškai zuiti iš vieno kambario kampo į kitą. Tylėdama. *Reikia nuraminti*

Viktorą, ir skubiai.

 Tik kaip? Ką jam pasakyti? Nesikrimsk, tavo gyvenimo

mergaitė gyva sveika, tik, deja, greičiausiai jau nebe mergaitė?

Ji žino, kad tu esi pats geriausias, bet nulėkė pas kitą, kad dar kartą tu

„Susilaikymas – vienas nenatūraliausių sekso iškrypimų.“

Dienos citata

įsitikintų? Ne. Negaliu aš taip išduoti draugės. Pagaliau susitvardau. „Nusiramink, viskas Virgai gerai, – labai labai tikiuosi, kad mano balsas skamba įtaigiai. – Ji liko pas mane nakvoti, dabar vonioj prausiasi.“ Tuo pat metu mintyse jau varau penkiaais žingsniais į priekį: tuoj paskambinsiu Laimiui, duosiu jam į galvą, tada Virgai į galvą. Tada dar ją įspėsiu. Ne, bet kuria gi vieta ji mąsto?! Nors ką aš čia pezu – kurion vieton mano pačios smegenys nušliaužė šią naktį, verčiau padoriai visuomenei neminėti.

„Tai kodėl ji išsijungusi mobilų?! – Viktoro balsas gal jau menkesnių decibelų, bet vis tiek erzinamai cypia. *Džyzes*, kas per boba... Čia ne jis Virgai, o Virga jam turėjo mergystės plėvę nuplėšt. – Ką ji sau mano! Tėvai nemiega, aš einu iš proto...“ Kiek atitraukiu ragelį nuo ausies, nes nuo to cypavimo mano smegenys tuoj sprogs. „Aš jai perduosiu, kad tau paskambintų“, – burbteliu ir, nesiklausiusi tolesnių virkavimų, skubiai nutraukiu pokalbį. Tegu Virgai ir kvykauja, aš nejaučiu jokios pareigos klausytis jo raudų. Nieko nelaukusi surenku Laimio telefono numerį. Kantriai laukiu, kol pagaliau jis atsiliepia – visas toks mieguistas ir toks aiškiai apsipatenkinęs, kad, regis, net per telefoną matau: dulkinosi bičas šią naktį, ir ne kartą.

„Duok Virgą“, – nusprendžiu, kad nėra reikalo būti mandagiai. „O, čia tu, – maloniai nustemba Laimis. – Tu kur vakar išgaravai, gražuole?“ – „Tu turbūt manęs negirdi, – kapote iškapoju žodžius. – Sakau, Virgą duok.“ Regis, mano tonas pagaliau prisibeldžia į Laimio smegeninę. Fone girdžiu jo bubenimą, o ragelyje jau skamba žvalus Virgos balselis. „Tu proto turi?!“ – nė nepajuntu, kaip pakeliu balsą, užuot pasisveikinusi. „Kas yra?“ – įsižeidžia draugužė. „Spėk iš trijų kartų, kas tavęs užsimušdamas ieško“, – priekaištus dėl to, kad neišpėjusi manęs ji liko su Laimiu, nuryju. Tačiau mano klausimas Virgos kažkodėl neišmuša iš vėžių. „Tikiuosi, pasakei, kad nutariau nakvoti pas kokią nors draugę“, – nesuglumusi atšauna ji. „Taip, pas mane. Kaip tik šiuo metu taškaisi duše“, – tikiuosi, mano ironija pramuš jos abejingumą. Pramuša. Bet ne taip, kaip tikėjaisi.

 „O kodėl pas tave? – plyksteli ji. – Ką, negalėjai sugalvoti, kad pas tokią draugę, kurios nepažįsti?“ Na taip, nes aš turbūt dar turiu telepatės gebėjimų ir moku nuotoliniu būdu skaityti, kaip reikėtų ją dangstyti nuo jos pačios mylimojo. Susirū-

pinusio dėl jos saugumo mylimojo. Dieve, kas jai darosi!!! Suprantu, kad pirmas seksas. Bet nuo jo turėtų keistis tik kai kurie fiziologiniai niuansai. Smegenų vingių seksas juk netiesina!!! Riejamės telefonu, kol Virga pagaliau sutinka atvažiuoti pas mane. Nes, nė neabejoju, netrukus prie mano durų stovės Viktoras. Visiškai nenustebčiau, jei dar atsitemptų ir kokią pasieniečių šunį, išmokytą ieškoti pasislėpusių žmonių ir lavonų. O aš aiškintis su panikuojančia nekaltybe neturiu nė menkiausio noro.

Matyt, Laimis Virgos taip lengvai nepaleido, nes ji atsivelka tik po geros pusantrų valandos. Visas džiaugsmas, kad pakeliui vis dėlto susiprotėjo paskambinti savo Viktoriukui ir įtikinti jį pas mane atvažiuoti dar po poros valandų. Ką ji jam prisuokė, galiu tik įsivaizduoti. Kur kas labiau mane pritrenkia, kad Virga visiškai nesikankina dėl savo elgesio. Priešingai, vos tik peržengusi slenkstį, ji su priekaištais puola mane – kur pranykau vidury nakties netarusi nė žodžio?! Neturiu jokio noro pasakoti jai savo klystkelių, tad, nutylėjusi apie Justą, atkertu: taip apsinešiau, taip bloga pasidarė, kad nykau namo pirmu pasitaikiusiu taksi. Nė nežinau, kodėl meluoju. Tikriausiai dėl to, kad man siaubingai gėda dėl vakarykščių įvykių. Vienintelis žmogus, su kuriuo tokia gėda dar galiu dalytis, yra Raminta.

„Tai tu pasakysi, kas įvyko su Laimiu, ar ne?“ – mėginu nukreipti ugnį nuo savęs. Manevras suveikia. Virga sumurkia kaip soti katė ir, išsidrėbusi ant mano lovos, svajingai pasiražo: „Žinai, jis vien savo šypsena praktiškai atsegė man liemenėlę.“ Tikėjau, kad ji su *Laimiu darė TAI. Bet vis tiek nustėrstu. Na neišneša, neišneša mano galvelė, kodėl, kodėl reikia tiek metų draugauti su mylimu vaikinu.*

Saugoti nekaltybę. Kankinti save ir jį. Planuoti šeimą ir vaikus. Ir vieną dieną į viską spjovus imti ir pasidulkinti su pirmą kartą sutiktu žmogumi. „Nors, jei atvirai, kiek nusi-

vyliau, – Virga mano išsprogusių akių nė nepastebi. – Vis dėlto muzikantas. Tikėjau, kad lovoje judės ritmingiau.“ VA-JE-TAU. Mano žabtai, matyt, nukarę iki kelių, nes pasižiūrėjusi į mane Virga prapliumpa juoku ir toliau mėto bombas: „Tiesa, oralinį jis daro tobulai. Su Viktoru visiškai ne taip – vis žvilgčioju į laikrodį, jau galima baigti dejuoti ir apsimitinėti, kaip man gera, ar toliau sudarinėti mintyse pirkinį sąrašą.“ – „Dėl Dievo meilės, – nebeiškentusi atstatau prieš

save rankas lyg gindamasi nuo įsiutusio bulterjero. – Aš tikrai nenoriu girdėti visų šitų detalių.“ *Mamma mia*, ne tokia ji jau nekalta, kaip visus tuos metus mėgino mus įtikinti! Jaučiu, mane ima pykinti, tik nežinau, dėl ko: ar dėl to, kad įsivaizduoju Viktorą, įsirausęs į Virgos želdinius (taip taip, ji visada išdidžiai pabrėžia, kad braziliškoji depiliacija – absoliuti nesąmonė), ar dėl to, kad plyšta galva, ar dėl visko iš karto. Tačiau Virgai mano maldavimai nė motais. Ji toliau tarška kaip prisukta: „Čia todėl, kad Viktoras neturi žalio supratimo, kas yra klitoris ir ką su juo reikia daryti. Kartais man atrodo, kad jis *ten* man tuoj antrą vagą nosimi išars.“ Net nusipurtau – žodis *klitoris* kažkodėl asocijuojasi su medicininiu chalatu ir klizma.

„O tau su Justu kaip, geriau buvo?“ – išgirdusi šią frazę suakmenėju. Ji ką, vis dėlto spėjo mane pamatyti su Justu? Šakės, dabar apskalambys visą Vilnių. „Ta prasme?“ – mėginu išpešti bent kiek laiko, kad spėčiau sugalvoti, kaip suktis iš padėties. „Na, kai judu buvote drauge“, – su palengvėjimu atsidūstu – ji klausia apie senuosius laikus. „Normaliai“, – pasakau ir suprantu: atsakymas skamba nei šiaip, nei taip. „Ta prasme?“ – dabar kilsteli Virgos antakiai. Jaučiu, kad man fantazija staiga išseko kaip šaltinis Atakamos dykumoje (o tai, po galais, juk sausiausia vieta pasaulyje!).

Vis dėlto aukštesnės jėgos mano pusėje – įkyriai sucypęs, nema-lonų pokalbį nutraukia durų skambutis. Mintyse dėkoju Viktorui už ristūnišką eiklumą – atsuoliavo pas savo damą nė nelaukęs nustatytų poros valandų. Jis pro duris ne įeina – įgriūva: pasišiaušęs, pamėlęs, akys išsprogusios kaip šikančio katino. Vargšas. Ką jis išgyveno šią naktį! „Kur ji?“ – sušvokščia tarsi mirštantis astmatikas. Ir nė nelaukęs atsakymo lapatoja į mano kambarį. Mintyse vėl dėkoju aukščiausioms jėgoms: tėvai – sodyboje, jiems neteks dalyvauti mažojoje tragedijoje, pavadinimu „Viktoro godos ir gėdos“. Kietai sučiaupiu lūpas, sukryžiuoju rankas ant krūtinės ir, giliai atsidususi, pėdinu iš paskos. Tuoj čia bus...

Ir prasidėjo! *Kodėl nekėlei ragelio?! Kaip tu galėjai?! Kur tavo sąžinė?! Klausimai žybčioja kaip tie žaibai iš Hario Poterio burtų lazdelės. Ir vėl negaliu atsistebėti Virga: ji*

savo mylimojo, raguotojo mylimojo, kuriam ką tik sutrumpino gyvenimą geru dešimtmečiu ir padidino jo žilų plaukų kiekį koku

tuzinu kartu, klausosi visiškai abejingai. Pirmoji neiškenčiu aš, puolu raminti Viktoro – išsigandusi ne tiek dėl jo, kiek dėl kaimynų. Juk jie pamany, kad čia aš su koku nors *kakaliu* santykius aiškinuosi. Dar policiją šoks kviesti. Mėginu įsiterpti ties aukščiausia nata – kai Viktoras falcetu sužviegia: „Tu man nenori nieko pasakyti?!“ Prašau jo nusiraminti. *Ups*, klaida, suprantu tai akimirksniu – iš perkreipto į mane pasisukusio Viktoro veido. Neperdedu, tikrai išsigastu: jo akys šviečia kaip bepročio–maniako–žudiko–skerdiko. Nuostabu. Jis dar tuoj mus pribaiigs. Abi kartu. Bet aš gyventi noriu!

„Tylėk!!!“ – sustūgsta jis man. Iš netikėtumo net pritūpiu. Čia kodėl man staiga kažkoks gaidys mėgina burną čiaupti? *Blem*, aš juk savo namuose. Ir šiaip jau aš pasirūpinau, kad Virga atsilieptų į jo skambučius. Dieve, jei jis taip triedžia į kelnes vien dėl to, kad ji neįspėjusi liko pas mane nakvoti, tai kas būtų, jei sužinotų teisybę? Infarktas sulaukus 23-ejų?

„Tu pats patylėk ir nustok trydalioti kaip boba, – šaltas Virgos tonas paveikia ne tik Viktorą, bet ir mane. – Dieve, nebegaliu nei į tave žiūrėt, nei tavęs klausytis!“ Pašiuirpstu: ji tuoj pasakys jam teisybę. O Dieve. Ji tuoj pasakys jam teisybę. Na kodėl, kodėl tai turi įvykti mano namuose?!

Išsižiojęs iš nuostabos, Viktoras pasisuka į ją. Toks panašus į guminę pripučiamą bobą – na, iš *seksšopo*. Isteriškai sukūkcioju, purtoma juoko. Man pasiseka – niekas to nepastebi. Virga tęsia savo pasirodymą: „Negrižau namo ir neatsiliepiu į tavo sušiktus skambučius, nes tuo metu dulkinausi su kitu. Ar girdi mane? Su kitu! Su tokiu, kuris žino, ką ir kaip daryti su moterimi. Kur ir kaip jai kišti, kad būtų gera.“ Iš siaubo susiimu rankomis veidą: o Dievulėliau. Na kam ji taip, kodėl ji taip... Akies krašteliu seku Viktorą – jei išgrius, reikės kviesti greitąją. Dirbtinio kvėpavimo burna į burną aš jam tikrai nedarysiu. Tik ne dabar, kai tiek apie tą burną pripasakojo Virga. Tačiau Viktoras negriūva. Regis, jis nė nesupranta Virgos žodžių. Negali jų suprasti. Tik stovi ir žiopčioja kaip lietuvių popžvaigždutė prie mikrofono grojant fonogramai. „Ką?“ – pagaliau šiaip ne taip išstena žodį, įstrigusį gerklėje kelias pastarąsias minutes. „Tu mane puikiai girdėjai, – Virga toliau šaltai kapoja. – Aš pasidulkinau su kitu. Ir man nežmoniškai patiko. O su tavimi net bučiuotis

reikėdavo per prievartą.“ Sustingstu iš siaubo: nebesuprantu, kodėl jai reikia šitaip jį žeminti. Skaudinti. Galima sakyti, pašokinėti ant jo lavono.

Viktoras tyli. Stovi perbalęs, susmukusiais pečiais. Akimirksniu kokiais dvidešimčia metų pasenęs. Kyla noras prieiti, apkabinti jį ir paglostyti kaip vaiką. Nesuvokiu Virgos žiaurumo, bet suprantu: šito cirko man per akis. „Baik“, – griežtai tariu bičiulei. Ji tik gūžteli ir nosisukusi meta: „Jam reikia žinot. Man jo nesąmonių per akis.“

„Tai tu kalta“, – staiga įsiutęs Viktoras pasisuka į mane. „Aš?!“ – iš netikėtumo žagteliau. „Tu!!! – jis vėl pradeda žviegti kaip skerdžiamas kuilyls, kvykia suspaudęs kumščius. – Tai tu ją nusitempei į tą sušiktą klubą. Pati nesusitvarkai gyvenimo, barškiniesi su kuo papuola, ir kitiems jį griauini!!!“ Gailestis Viktorui išgaruoja žaibiškai.. Įsiuntu taip pat per akimirksnį. „Lauk iš čia! – pati nepajuntu, kaip čiumpu jį už marškinių ir pradėdu stumti durų link. – Eikit abu velniop su savo nemokamu cirku!!! Tai tu nesugebėjai normaliai išdulkinti savo bobos, jei ta pasimovė ant pirmo pasitaikiusio koto!!!“ – „Ką???” – *dabar jau Virga šoka įsižeisti, tačiau man vienodai. „Tu! – pasisukusi į ją vožiu. – Aš tavęs kaip draugės paprašiau palaikyti man kompaniją. Palaikyt kompaniją, o ne apsižergt pirmą pakliuvusį diedą.“* – „Tu! – atsisuku į Viktorą. – Elgiesi kaip visiška boba. Dėl Dievo meilės, susiimk ir susirask savo kiaušius, nes jau seniai juos kažkur nukišai. Patikėk, bus tavo gyvenime tų virgų, ir ne viena.“

Pirmoji pro duris putodama ir taškydamasi įžeidimais išleikia Virga. Viktoras skuodžia jai iš paskos. Žinoma, neradęs kiaušinių, nes ir toliau kažką cypauja falcetu. Trinkteliu jiems pavymui durimis ir, į jas atsirėmusi, susmunku ant grindų. Na ir dienele...

Mintyse lėtai užsidegu cigaretę. Aišku, apsišikau per šitą parą, ir ne kartą. Palikau draugę ir pasimylėjau su eksu. Praradau draugę. O vienas žmogus, vardu Viktoras, manęs nekęs turbūt visą savo gyvenimą.

KAI KAVINĖJE viską baigiu pasakoti Ramintai, ji ilgai sėdi be žado. Staiga jos veidą nušviečia miela žmogėdros šypsena. „Tu permiegojai su Justu! – sušnypščia, užuot kaip visi normalūs žmonės tiesiog paprastai pasibaisėjusi, ir puola teatrališkai pukšėti: – Tikiuosi, po to karštu vandeniu putytę praskalavai?

Jokios *zarazos* nepasigavai? Dėl Dievo meilės, su Aukse jam ten ne tik chlamidijų ir pelėsių – musmirių įsiveisti galėjo!!!“ Pastebėjusi, kad kelios galvos į mus pasisuko, pasiūlau jai šūkalioti dar garsiau, nes dar ne visi kavinės lankytojai girdi. Tačiau Raminta dėl tokių niekų savo šou nutraukti neketina: „Na ir kaip? Patobulėjęs? Pasiguldė tave kaip varlę ar pasisodino in ir jang poza?“ Ramintai linksma, o aš baigiu užsismaugti: kažkodėl Virgos atsisveikinimas su nekaltybe geriausios draugės taip nedomina kaip mano girtos nuotyčiai. „Nežinau, nelabai pamenu“, – sutrikusi murmu. Galėčiau, žinoma, pasakyti, kad buvo *šakės, kaip gerai*, bet negaliu. Net Ramintai. Net sau tai pripažinti neturiu nė menkiausio noro. Apskritai mielai ištrinčiau tą naktį iš atminties.

Staiga Raminta persimaino kaip koks žolėdis, radęs salotose padvėsusią žiurkę, ir mikliai pasilenkia, slėpdamasi už manęs. „Tik nesu manyk atsisukti“, – vėl sušnypščia. Sustingstu. Raminta atsargiai iškiša galvą pro mano petį. „Tu nepatikėsi, – pradeda raportuoti. – Virga! Su kažkoku bernu. O siaubas, kaip ji atrodo!!! Kaip ji apsirengusi!!!“ Delikačiai pasuku galvą į šoną ir aikteliu: Virga su *triusikais* (oi, čia, pasirodo, šortai), peršviečiama palaidine ir... Laimiu šalia. *Be reikalo*

Raminta nervinasi – juodu taip įsijautę vienas į kitą, kad nemato ne tik mūsų, bet ir visų kitų pakraupusių žvilgsnių. Kad ir kaip ten būtų, Laimis – vis dėlto žvaigždutė. Atpažįstama žvaigždutė, kuri vidury baltos dienos glamžo mergą, apsirengusią taip, kad geriau įsižiūrėjus galima pamatyti net jos vidaus organus. Ta merga yra Virga. Vaje, tai čia, pasirodo, ne vienos nakties nuotykis. Jau aišku: tų naktų bus bent dvi, nors, galima

„Skyrybos – tai kai avis įsitikina, kad su gaidžiu bendros ateities nebus.“

Dienos citata

neabejoti, ir daugiau. „Čia jis?“ – dalykiškai pasiteirauja Raminta. „Mhm“, – linkteliu atsisukusi į ją. „Ne per *teliką* kitaip atrodo. Nieko toks. Nors, aišku, šalia Viktoro net gaidys primintų povą“, – Ramintos akys priekabiai slysta Laimio kūnu. Kalbos natūraliai prityla – nežinom, kaip reaguoti. Priesti pasisveikinti ar apsimesti, kad nieko nematom? Mano išsiskyrimas su Virga buvo toks nekoks, kad jaučiu: geriau nelįsti jai į akis.

„O juk jos vietoj galėjai būti tu“, – bent jau pasinaudoju proga įgelti Ramintai, kad nėjo su manimi į tą nelaimingą klubą. Ji užverčia akis ir įsikiša du pirštus į burną imituodama vėmimą. „Na ir apie ką man su tokiu kalbėtis?“ – vėl prasimuša jos snobiškumas. „Nejau manai, kad jis moka tik *prezikių* instrukcijas skaityt?“ – varau toliau džiaugdama, kad pokalbis apie Justą pagaliau baigtas. „Oi, jis moka skaityti?“ – Raminta lengvai leidžiasi vedama mano žaismingo tono. Taip patyliukais šnabždėdamosi krizename, kol pajuntu maloniai vibruojant rankinę. Pamačiusi, kas skambina, net apšalu: Norbertas! Nė nesistengiu tramdyti džiugios šypsenos ir, nekrepdama dėmesio į pašaipų Ramintos vypsnį, atsiliepiu. „Labas“, – Norbertas toks nelaimingas, lyg ką tik būtų palaidojęs artimą žmogų. „Kas nutiko?“ – persigandusi klausiu, nė neatsakiusi į jo *labas*. Šypsenos neliko nė kvapo. „*Jovita... Ji mane paliko*“, – *Norberto balsas duslus,*

jokios gyvybės. Mano apatinis žandikaulis bilsteli į grindis.

O širdis šokteli iki padebesių – noriu kuo greičiau lėkti pas Norbertą ir pulti jam ant kaklo. „*Dieve, kaip tu? – gerai dar, kad liežuvis lankstesnis nei apdujęs iš laimės protas.* – Kas nutiko?“ – „Ji pasakė, kad nebeskiriu jai pakankamai dėmesio. Susirinko daiktus ir išėjo“, – Norbertas, regis, tyliai sukūkčioja. Viešpatie mielaširdingas, na kodėl, kodėl tokie vyrai turi kentėti dėl kažkokių pigių mergų, kurioms galvoje vietoj smegenų teliūškuoja silikonas?! „Gal susitinkam?“ – pasiaukojamai pasiūlau. Staiga pasijuntu tarsi geroji samarietė, pasirengusi plaukais ir ašaromis nuplauti kenčiančiojo kūną ir apmalšinti jo sielvartą. Norbertas nesispyrioja – lauksias manęs vyninėje po 20 minučių.

Likusias porą akimirkų praleidžiu atsiprašinėdama Ramintos už sugadintus pietus, mainais siūlausi ją pavaišinti, o tada sprunku žemai nuleidusi galvą, tikėdamasi, kad du balandėliai, Laimis ir Virga, ma-

nęs nepamatys. Toji, regis, tikrai mane pastebėjo, bet apsimetė staiga virtusi visiška trumparege. Laimiui tą akimirką gyvenimą akivaizdžiai reguliavo mažesnioji galvutė, tad jis išties buvo aklas.

Laiminga šuoliuoju vyninės link, iš paskutiniųjų stengdamasi tvaryti: kaip tikra draugė, juk turėčiau įeiti kančios ir užuojautos perkreiptu veidu, o ne taip, lyg ką tik būčiau laimėjusi milijoną. Žvilgtelium į rankas – dreba kaip seno alkoholiko. Širdis krūtinėje baladojasi kaip po astmos dusulio priepuolio. Ausyse zvimbia kaip storulei freken Bok, kurią aplankė Karlsonas. Na, ko aš čia taip trydaliuju? Juk dar niekas neaišku – gal Jovita tik sumanė pažaisti Norberto jausmais, netrukus partipens pas jį su savo „Louis Vuitton“ lagaminukais ir čihuahua po pažastimi. Nervingai žvygtelium prisiminusi anekdotą, kodėl mergoms ilgais priaugintais nagais reikia mažų šuniukų: o kaipgi kitaip jos užpakalį nusivalytų?

Trumpiau tariant, mano savikontrolė – čihuahuai ant uodegos. Į vyninę įsiveržiu susitaršiusi, išraudusiais skruostais ir žibančiomis akimis. Planas atšliaužti užuojautos kupina mina neišdegė. Nebus iš manęs aktorės, nematysiu ne tik „Oskaro“ – net ir „Sidabrinės gervės“. Norbertas jau sėdi. Visiškai ištižęs, priešais – butelis vyno. Hm, kiti juk dar tik ruošiasi pietauti... Palengvėja pamačius, kaip jis nudžiunga mane išvydęs. Tik nebėra nei jo įprastų pasikandžiojimų, nei mielos šypsenos, nuo kurios tirpstu kaip ledas pirtyje. „Pasakok“, – tik tiek pasakau, užuot kaip visada puolusi tarškėti.